

Én nem tudom...

Én nem tudom, ma délután
boldog miért vagyok,
miért enyém a csend, magány,
ha - ím - elhallgatok?

Tán jószágától részegül
az önelégült lélek,
hogya azt, mit vélek vétkemül,
még győzik az erények?

A test, a frissen fürdetett,
beszívja most az őszi
est illatát a bőrbe s egy
szavamnak még megőrzi.

Húsomban ott a pillanat,
a mindenségbe készül,
a szemedben majd (ki messze vagy)
tekintetté egészül.

1965. X. 3. / WM KGY 2013.15.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)